

HỒI 3**CÁCH PHONG QUAN HỎA****L**

âm Dững cất giọng trả lời:

- Hồi cáo phu nhân, tại hạ chín mươi lăm chiêu, gia huynh chín mươi sáu chiêu.

Giọng nói Chu Tứ Nương vang lên:

- Thăng Nam, số chiêu không sai chứ?

Chu Thăng Nam cất giọng trả lời:

- Nương mẫu, số chiêu không sai.

Giọng Chu Tứ Nương vang lên:

- Có thể hoàn thành nhiệm vụ theo hạn định, không lâu sẽ có thưởng.

Lâm Trung gượng cười nói:

- Đa tạ phu nhân!

Giọng Chu Tứ Nương ồ lên một tiếng rồi nói:

- Đúng rồi! Từ bây giờ trở đi, xưng hô cần phải sửa lại. Đối với ta xưng Lệnh chủ, đối với nhị vị cô nương xưng Tiểu thơ, các người tự xưng thuộc hạ.

Có lẽ cú xé xác giết gà dọa khỉ của Đại Hoàng đối với khôi y lão giả họ Vương đã gây ra tác dụng trấn áp, lúc này vẻ bất phục trong thần thái của Thanh Thành Song Oải đã hoàn toàn biến mất, đồng thanh cung ứng một tiếng:

- Dạ!

Giọng Chu Tứ Nương lại vang lên:

- Thăng Nam, dẫn Hộ giá Song tướng hồi phủ, công việc ở hiện trường giao cho Đại Hoàng, Tiểu Hoàng lo.

- Được!

Chu Thăng Nam ứng thanh, quay đầu hướng về Thanh Thành Song Oải nói:

- Nhị vị đi theo ta!

Lúc này, Chu Á Nam cũng hướng về Lữ Chính Anh nói:

- Chúng ta cũng nên đi xuống thôi.

Những người này lúc quay về khách sảnh thì Chu Thắng Nam đã cùng Thanh Thành Song Oải đi đến. Chu Á Nam cười trước nói:

- Mấy người đều là những người lặn lội chốn giang hồ, có phải là đều nhận biết nhau chứ?

Lưu Tử Kỳ nghiêm mặt cười nói:

- Thanh Thành Song Oải ta nghe danh đã lâu, lại mãi không có duyên gặp gỡ.

Ánh mắt Lâm Trung quét lên mặt ba người, sau đó nhìn chằm chằm Lưu Tử Kỳ hỏi:

- Vị huynh đài này là...

Lưu Tử Kỳ mỉm cười nói:

- Tại hạ là Lưu Tử Kỳ!

Lâm Trung ồ lên một tiếng nói:

- Hóa ra là Thông Tí Thân Phán Lưu Tử Kỳ Lưu đại hiệp, thật là hạnh hội, hạnh hội!

Chu Á Nam cười nói:

- Hóa ra các người đều là đại hiệp nổi danh chốn giang hồ, vậy các người hãy nói chuyện thân mật với nhau đi.

Lúc này, Lưu Tử Kỳ liền giới thiệu Lữ Chính Anh, Vương Nhân Kiệt cho Thanh Thành Song Oải.

Thanh Thành Song Oải hơi ngơ ngác một chút, rồi mới thở dài nói:

- Tiêu Tương Kiếm Khách Lữ Duy Bính đại hiệp lại toàn gia ngộ nạn, sự thay đổi trong hai ngày hôm nay, quả thật quá nhiều quá lớn!

Lâm Dũng cười hỏi:

- Không biết Lưu đại hiệp ở đây giữ chức vụ gì?

Một giọng nói không chút cảm tính từ trong thông đạo vang lên:

- Tam vị này tạm thời còn chưa phong chức.

Theo giọng nói, một làn hương thơm thoï tới, trong khách sảnh đã xuất hiện một thanh y nữ nhân dung mạo xinh đẹp, diễm lệ như hoa đào, lạnh lùng như băng sương. Rõ ràng người này chính là Chu Tứ Nương tự xưng Tuyết Phong sơn Sơn chủ, lại cãi xưng là Lệnh chủ.

Nếu lấy niên kỷ ước khoảng mười lăm mười sáu của Chu Thắng Nam để suy đoán, thì Chu Tứ Nương phải ít nhất ba mươi tư ba mươi lăm tuổi. Nhưng lúc này Chu Tứ Nương xuất hiện đột ngột trước mặt bọn người Lữ Chính Anh với ánh mắt dịu dàng, ngoài vẻ đẹp không thể so sánh, vẻ lạnh lùng khiến người khó chịu, còn thì không ai có thể tưởng tượng y thị là người đã ngoài ba mươi tuổi.

Nếu không có một tiếng “nương” từ miệng Chu Á Nam thốt ra, chứng thực thân thế của Chu Tứ Nương, người không rành rõ tình huyết nhục của bọn họ thì chắc sẽ xem ba mẫu thân nữ nhi bọn họ là ba tỷ muội.

Sau khi Chu Á Nam kêu lên một tiếng “nương” lại quay về phía Lữ Chính Anh cười nói:

- Này! Đây là nương mẫu của ta đấy!

Lúc này, Lưu Tử Kỳ cùng bọn người Thanh Thành Song Oải bất giác tự chủ, hướng về Chu Tứ Nương cúi người thi lễ nói:

- Tại hạ tham kiến Lệnh chủ!

- Thuộc hạ tham kiến Lệnh chủ!

Lữ Chính Anh tuy trong lòng rất không vừa ý, nhưng bị Chu Á Nam ở bên cạnh thăm thối thúc, cũng cùng lúc cúi người xuống. Tình huống này đối với Lữ Chính Anh mà nói đã là cảm thấy quá hạ thấp rồi, nhưng Chu Thắng Nam vẫn còn coi là chưa đủ, đột nhiên gằn giọng hét lên:

- Phải đại lễ tham bái!

Khuôn mặt tuấn tú của Lữ Chính Anh liền biến sắc, Chu Tứ Nương lại xoa tay nói:

- Thôi! Đợi khi ta chính thức tuyên bố với giang hồ nhậm chức Lệnh chủ, thì hãy kêu bọn họ đại lễ tham bái.

Chu Á Nam cười hỏi:

- Nương, nương mẫu chuẩn bị làm Lệnh chủ gì?

Chu Tứ Nương giọng vang to nói:

- Thất Sát Lệnh Lệnh chủ.

Chu Thắng Nam cười nói:

- Thất Sát Lệnh của nương mẫu có phải là giống với Thất Sát Bài của Trương Hiến Trung?

- Không! Trương Hiến Trung là cái thá gì chứ?

Chu Tứ Nương cười nhạt nói tiếp:

- Thất Sát Luật Lệnh của ta đều là để đối xử với bọn Nam nhân thối tha trong thiên hạ mà định ra.

Tiếp đó, nhìn chăm chăm Lâm Dũng gằn giọng nói:

- Vừa rồi ngươi hỏi bọn ba người Lưu Tử Kỳ giữ chức vụ gì là có ý gì?

Lâm Dũng lấp bắp nói:

- Thuộc... thuộc hạ... chỉ thuận miệng hỏi...

Chu Tứ Nương lạnh lùng hừ thêm một tiếng nói:

- Ngươi xem ta là đứa trẻ ba tuổi hay sao?

Lâm Dũng không khỏi run rẩy người nói:

- Thuộc hạ không dám!

Chu Tứ Nương lạnh lùng nói:

- Nếu không được lệnh của ta thì ngươi không được tự tiện.

Chu Tứ Nương nói tuy không quá nghiêm khắc, nhưng sự uy nghiêm vô hình lại khiến trong khách sảnh trở nên im lặng lạnh buốt không một tiếng động.

Lâm Dũng kể đang trong chuyện, lại càng sợ hãi hơn ai hết, nói:

- Thuộc hạ nhất thời thất ngôn, kính xin Lệnh chủ khoan thứ!

Chu Tứ Nương hừ lên một tiếng nói:

- Nghĩ đến ngươi mới đến đây không hiểu quy định mà ăn nói bừa bãi. Với lại vừa rồi bốn tọa có nói đợi sau có thưởng, bây giờ xem như công tội bù nhau. Về sau nếu có tái phạm thì phải bị trừng phạt đấy!

Thanh Thành Song Oải cùng cúi người nói:

- Đa tạ Lệnh chủ!

Chu Tứ Nương xua tay nói:

- Lui qua một bên.

Tiếp đó mới quét mắt nhìn ba người Lữ Chính Anh cười nhạt nói:

- Bồn tọa tuy ít xuất động trong giang hồ, nhưng đối với mọi chuyện trong giang hồ lại không xa lạ cho lắm.

Nói xong, ngồi xuống một băng ghế đá dài, nhú mào hỏi tiếp:

- Hãy nói lai lịch của ba người các người!

Sau khi Lưu Tử Kỳ nói sơ qua lai lịch của ba người, Chu Tứ Nương mới chăm chú nhìn Lữ Chính Anh cười cười nói:

- Tai họa của tiểu tử ngươi quả thật là bất hạnh vô cùng, nhưng ngươi đã có thể đến được Thiên Tâm Cốc đây, thì phải xem là đại hạnh trong bất hạnh, ngươi nghe hiểu chứ?

Lữ Chính Anh hơi hoang mang nói:

- Dường như hiểu được chút ít.

Chu Tứ Nương hừ lên một tiếng nói:

- Từ từ rồi ngươi sẽ hiểu được toàn bộ.

Chu Tứ Nương hơi dừng lại một chút, rồi lại buông nhẹ một tiếng thở dài nói:

- Ta đến đây vừa đúng mười năm lẻ một ngày.

Lưu Tử Kỳ tiếp lời hỏi:

- Lệnh chủ vào ngày mồng một năm mới của mười năm trước đến đây à?

- Không sai!

Chu Tứ Nương xa thẳm nói:

- Thời gian mười năm không xem là quá ngắn. Hôm qua ta phải nghĩ tới cần phải hoạt động một chút. Vừa đúng hôm nay ba người các người lại lao đến nơi đây, nói ra cũng xem như là hữu duyên.

Lưu Tử Kỳ mỉm cười nói tiếp:

- Sau này mong được Lệnh chủ vun bồi cho thêm.

Chu Tứ Nương gật đầu nói:

- Trước mắt Lệnh chủ ta đây ngoài trừ hai nữ nhi của ta, thì năm người các người đều xem là đồng sự thân cận của ta.

Tiếp đó, ánh mắt quét qua năm người rồi nói:

- Trong năm người các người, Thanh Thành Song Oải đã được phong làm Hộ giá Song tướng. Bây giờ, ta nhiệm lệnh Lưu Tử Kỳ và Vương Nhân Kiệt hai người làm Chính Phó Tổng quản của bản cốc.

Lưu Tử Kỳ, Vương Nhân Kiệt cùng lúc cúi người nói:

- Đa tạ Lệnh chủ!

- Giữa bản cốc Tổng quản và Hộ giá Song tướng địa vị là ngang nhau.

Vừa dứt lời, ánh mắt chăm chú nhìn Lưu Tử Kỳ, Vương Nhân Kiệt gần giọng hỏi:

- Vừa rồi khi Hộ giá Song tướng đang chấp hành nhiệm vụ ở trong cốc, lời của bốn tọa nói, các người đều nghe được cả chứ?

Lưu Tử Kỳ, Vương Nhân Kiệt hai người đồng thanh cung ứng:

- Dạ có!

Chu Tứ Nương lạnh lùng nói tiếp:

- Vậy thì bốn tọa nhắc nhở các người. Vừa rồi lời của bốn tọa nói với Hộ giá Song tướng, cũng là đồng thích hợp với các người đấy.

- Dạ.

Lưu Tử Kỳ, Vương Nhân Kiệt đồng thanh cung ứng, Chu Tứ Nương lại chăm chú nhìn Lữ Chính Anh cười cười nói:

- Người tạm thời chưa phong chức, sau này xem tình hình rồi hẵng hay.

Chu Á Nam vội vàng tiếp lời:

- Nương, nương mầu không truyền võ công cho y sao?

Chu Tứ Nương trầm tư nói:

- Coi tử chất bẩm sinh, tiểu tử này là một vốn quý trong vạn chọn một. Thế nhưng trước mắt, ta vẫn còn chưa tính nhận Nam đệ tử.

Chu Á Nam khẩn cầu nói:

- Nương...

Chu Tứ Nương cắt lời cười nói:

- Thật là Hoàng Đế không lo đã lo thái giám. A đầu, người an tâm đi! Một con chó xuất thân từ Thiên Tâm Cốc cũng dũng mãnh hơn phần lớn bọn nhất lưu cao thủ.

Vừa nói đến chó, thì có ngay con cuồng khuyển lớn như con bê, vẻ ngoài hung dữ tiến đến.

Chu Tứ Nương hướng đến hai con chó lớn vẫy vẫy tay nói:

- Đến đây!

Hai chó lớn vì thấy có người lạ trong phòng nên có ý hậm hực, vậy mà lập tức rũ đầu cụp tai, bò sát nằm phục dưới chân của Chu Tứ Nương, ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ.

Chu Tứ Nương mỉm cười nói:

- Đây là những con chó lớn sinh ra ở biên cương Tây Tạng, bản cốc hiện nay đã sinh sôi được năm mươi tư con.

Sau đó, ánh mắt nhìn thẳng Chu Á Nam nói:

- Á Nam, ngày mai người dẫn năm người bọn họ làm quen một chút với Đại Hoàng, Tiểu Hoàng và những con chó lớn này, tránh cho bọn chúng phát sinh sự hiểu lầm.

Chu Á Nam gật đầu cười nói:

- Được! Ngày mai thức dậy sẽ làm chuyện này ngay.

Ánh mắt Chu Tứ Nương lướt qua bọn năm người Lữ Chính Anh nói:

- Từ mai trở đi, năm người các người sẽ tạm thời do Thắng Nam truyền thụ võ công cho. Sau này xem tình hình, sẽ do chính ta chỉ bảo.

Thanh Thành Song Oải, bọn người Lưu Tử Kỳ đồng thanh nói:

- Đa tạ Lệnh chủ!

Chu Tứ Nương sau lúc nghĩ ngợi lại gần giọng nói:

- Có một điểm bốn tọa phải đặc biệt nhắc nhở các người đừng cho rằng bản thân mình là Nam tử hán, đại trượng phu lại chịu khuất phục dưới tay một phụ nhân nữ tử mà tâm sinh bất bình, cần biết Hộ giá Song tướng và Chính Phó Tổng quản các người, ở trước mặt mẫu tử ta cố nhiên không có địa vị, nhưng trong giang hồ, đều được tôn sùng hơn bất cứ Chưởng môn nhân nào.

Thanh Thành Song Oải lần này chắc hẳn là thật lòng khâm phục, sau khi nghe nói song song đồng thanh nói:

- Đa tạ Lệnh chủ thành toàn!

Chu Tứ Nương cười cười nói:

- Xem ra năm người các người có vẻ không tin tưởng lắm, dựa vào phách lực võ công và tài lực của Thiên Tâm Cốc ta, nếu muốn tranh đoạt Hoàng Đế bảo tọa, thì thật là chuyện dễ như trở bàn tay.

Lưu Tử Kỳ cười nói:

- Điều này bọn thuộc hạ tất nhiên tin tưởng.

Ánh mắt Chu Tứ Nương lướt qua bọn người Lưu Tử Kỳ nói:

- Năm người các người đêm nay tạm thời nghỉ ngơi trong khách sảnh, mọi chuyện đợi ngày mai hẵn bàn. Hơn nữa, khi các người nói chuyện với nhau cần phải nhỏ tiếng.

- Dạ!

Trong tiếng đồng thanh cung ứng của bọn người Lưu Tử Kỳ, Chu Tứ Nương và hai nữ nhi đã đi vào phía bên trong.

Mắt phóng nhìn theo bóng người ba mẫu tử bọn họ rời xa, Lữ Chính Anh bất giác phát ra một tiếng thở dài.

Lưu Tử Kỳ tất nhiên có thể hiểu rõ ra tâm trạng của một cô nhi thân phải gánh vác mối hận diệt môn huyết thù mà lại còn rơi vào trong một hoàn cảnh như vậy. Nhưng lúc này đây, lão có thể nói gì được cơ chứ.

Khoảnh khắc yên lặng nặng nề trong khách sảnh, Lưu Tử Kỳ buông nhẹ một tiếng thở dài trong khách sảnh nói:

- Hải tử, lúc này người nên nhẫn nại chịu đựng mới được.

Lữ Chính Anh mắt long lanh ngấn lệ, gật đầu nói:

- Tiểu tử biết.

Lâm Trung gượng cười nói:

- Lưu huynh, xem tình hình Lệnh chủ đây của chúng ta tuyệt đối không phải là người xấu.

Lưu Tử Kỳ gật đầu nói:

- Đúng vậy! Ta cũng nghĩ như vậy.

Lâm Dũng nói tiếp:

- Chỉ là tại vì đã chịu nhiều kích động, nên không tránh khỏi thiên kiến khiến người khác không chịu đựng nổi.

Lưu Tử Kỳ cười nói:

- Đã đến đây rồi, chịu không nổi cũng phải nhẫn nhịn chịu đựng.

Tiếp đó lại nhíu mày hỏi:

- Nhị vị đã lần theo tranh vẽ tìm ngựa hay, đối với bí mật nơi đây, chắc hẳn biết không ít?

Lâm Trung cười cười nói:

- Hai chữ “không ít” thì không dám nói đến, chẳng qua biết chút ít mà thôi.

Lưu Tử Kỳ hỏi:

- Nhị vị có thể kiến cáo điều biết chút ít đó được không?

Lâm Trung cười nói:

- Tổng quản đại nhân, bụng của bọn ta vẫn còn trống rỗng lắm.

Lưu Tử Kỳ vội vàng cười xòa nói:

- Đây quả là sơ sót của ta. Nào, xin mời các vị theo ta.

Khi bốn người cùng đi đến phòng bếp, Lữ Chính Anh lại muốn nghỉ ngơi nên một mình lưu lại. Hơn nữa, không đợi bốn người đi xa, liền lập tức nằm ngay xuống chiếc băng ghế đá tạo thành từ Vạn Niên Ôn Ngọc, co tay làm gối, nhắm mắt dưỡng thần.

Trải qua một ngày đêm vất vả, nhất là như từ Quỷ Môn Quan mà thoát mạng ra, lúc này đã có một nơi yên thân tránh gió mưa, lại không đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng, mà tinh thần thể lực cả hai đều đã mệt mỏi, chàng thực sự cần thiết phải nghỉ ngơi cho khỏe.

Nhưng cho dù tinh thần thể lực của chàng cần thiết phải nghỉ ngơi, nhưng sau khi nằm xuống, trong đầu óc lại như có sóng to gió lớn, thế nào cũng không cách gì an tĩnh được. Xem ra điều này cũng khó tránh, chàng vốn là một phú gia tử đệ ăn sung mặc sướng được nuông chiều từ nhỏ. Trong một đêm, nhà cửa tan nát, bản thân trải qua nguy hiểm, mới thoát khỏi miệng hùm, cho dù lúc này đã có cơ hội nghỉ ngơi, nhưng tiền đồ mệnh mang, kiết hung khó lường, chàng chẳng qua vẫn còn là một thiếu niên mười bảy tuổi, dù đã tiếp xúc với nhiều người duyệt lịch trong giang hồ, cũng chưa hẳn có thể chịu đựng nổi. Thế nhưng, nói tóm lại chàng đã đủ kiên cường, cho dù trong lòng có sự uẩn khúc và bi thống vô hạn, lại kiên cường nhẫn chịu được, không để rơi lệ.

Đội nhiên đầu mũi của chàng ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng nhẹ nhàng như hư vô, bất giác khiến chàng hơi ngơ ngác. Tại vì đối với mùi hương thoang thoảng này, chàng đã rất quen thuộc.

Khi ở trên lỗ hở trên cao ở trên đỉnh động đó cùng Chu Á Nam kề sát với nhau xem cảnh náo nhiệt thì đã ngửi thấy rồi. Sau này khi mẫu tử hai người Chu Tứ Nương, Chu Thắng Nam đi qua bên cạnh, thì chàng cũng ngửi thấy mùi hương thoang thoảng như vậy, đủ chứng tỏ Chu gia mẫu tử ba người đều sử dụng cùng một loại phấn son. Lúc này lại ngửi thấy mùi hương thoang thoảng này, tất phải là trong mẫu tử ba người bọn họ đã có người qua về khách sảnh, mà bản thân mình đang nằm bừa bãi đây thật là một chuyện vô cùng thất lễ.

Trong lúc Lữ Chính Anh đang ngơ ngác, thì ở bên tai lại vang lên một tiếng nhỏ cực kỳ nhẹ nhàng:

- Đừng nhúc nhích, ăn cái này nè!

Chàng vẫn còn chưa kịp có phản ứng gì, hai mắt và môi miệng đều đã bị một bàn tay mềm mại như không sương bịt lấy, hơn nữa, trong miệng còn bị nhét vào một vật tròn tròn như trứng chim câu, trơn láng.

Cái món này, thật sự trơn láng, vừa lọt vào miệng liền theo cổ họng trôi tuột xuống, ực một tiếng, đã lọt vào trong bụng, chỉ còn lại một mùi thơm thoang thoảng ngấm vào gan ruột lưu lại ở trên miệng. Tiếp ngay sau đó, một giọng nói nhẹ nhàng vang lên:

- Ngon hay không?

Lữ Chính Anh đã nghe ra đó là giọng của Chu Á Nam, tâm trạng liền trở nên cực kỳ căng thẳng, nhưng cũng đành phải ép bụng, gắng gượng cười nói:

- Ngon lắm, để lại một hương vị trên miệng, chỉ là ta chưa kịp thưởng thức mùi vị, thì đã trượt luôn vào trong bụng.

Chu Á Nam cười hỏi:

- Biết ta là ai không?

Lữ Chính Anh cố ý chọc, nói:

- Cô nương che bịt mắt ta, ta làm sao biết cô nương là ai!

Chu Á Nam ngoái nhẹ ngón tay vào góc trán Lữ Chính Anh nói:

- Đồ ngốc, người không thể từ giọng nói của ta mà đoán ra sao?

Lữ Chính Anh cố ý trầm tư giây lát mới ồ lên một tiếng nói:

- Ta nghĩ ra rồi, dường như là Á Nam cô nương.

Chu Á Nam lúc này mới bật ra một chuỗi cười nhẹ nhàng duyên dáng nói:

- Đúng rồi, nếu người ngay giọng nói của ta mà cũng nghe không ra, sau này, ta sẽ không thèm để ý đến người nữa đâu!

Lữ Chính Anh cười nói:

- Bây giờ, ta đã nghe ra, cô nương để ý đến ta chứ?

Chu Á Nam buông bàn tay che mắt Lữ Chính Anh ra, gật gật đầu nói:

- Điều đó đương nhiên thôi! Sau này, ta mỗi ngày... Đừng nhúc nhích.

Hóa ra Lữ Chính Anh đang chuẩn bị thẳng người ngồi dậy, nhưng bị bàn tay lúc này cứng như thép đè xuống, rồi làm ra vẻ người lớn nói:

- Hãy ngoan ngoãn nằm xuống cho ta.

Lữ Chính Anh vùng vẫy nhưng không làm gì được, đành phải gượng cười nói:

- Ta nằm như vậy, rất không lễ phép.

Chu Á Nam cười cười nói:

- Ta không để ý đến điều đó, người còn sợ gì chứ?

Lữ Chính Anh đành phải thay đổi vấn đề:

- Á Nam cô nương, vừa rồi cô nương nói “ta mỗi ngày” thế nào?

Chu Á Nam hơi ngơ ngác, rồi mỉm cười nói:

- Ta nói, sau này ta mỗi ngày gửi một ít đồ ăn cho người.

Lữ Chính Anh hỏi tiếp:

- Có phải là cái món mà vừa rồi cô nương cho ta ăn?

Chu Á Nam gật gật đầu nói:

- Đúng vậy.

Lữ Chính Anh nói:

- Đó là món gì?

Chu Á Nam nói:

- Người tạm thời đừng hỏi, cũng không được đề cập với bất cứ ai. Tại vì, ta giấu nương mẫu và tỷ tỷ ta cho người ăn.

Lữ Chính Anh vội vàng nói:

- Điều đó không được, nếu lệnh đường và lệnh tử biết, phiền nhiễu sẽ rất lớn!

Chu Á Nam cười duyên nói:

- Chỉ cần ta không nói, người không nói thì ai biết chứ? Hơn nữa, đó là mang một phần của ta chia cho người ăn, bọn họ biết thì không phải là chuyện hay ho gì.

Lữ Chính Anh ngơ ngác nói:

- Tại sao mang một phần của cô nương chia cho ta ăn?

Chu Á Nam nói:

- Tại vì ta thích người.

Không đợi đối phương kịp nói, nàng lại lập tức nói ngay:

- Món đó tuy nhỏ, nhưng người luyện võ ăn rồi, lại có rất nhiều điều lợi, một hai ngày không ăn gì cũng không cảm thấy đói.

Lữ Chính Anh vốn muốn cự lại, nhưng vừa nghe nói đến đối với người luyện võ có ích lợi, nên thay đổi ý nghĩ liền. Tại vì, chàng mang huyết hải thâm thù lúc này điều bức thiết nhất là luyện thành võ công siêu tuyệt. Nếu món mà Chu Á Nam chia cho chàng ăn, có ích lợi đối với người luyện võ công, thì tạm thời từng quyền tiếp nhận lấy, đợi khi tương lai vượt trội hẳn mọi người, sẽ báo đáp ân tình này của Chu Á Nam.

Hơn nữa, điều làm cho Lữ Chính Anh xúc động nhất, là thân thủ thần kỳ của hai tử muội Chu Á Nam. Chu Á Nam cố nhiên nhỏ hơn chàng ba bốn tuổi, dù cho là Chu Thắng Nam cũng chắc chắn không lớn tuổi hơn chàng. Nhưng, so võ công của hai bên, lại khác nhau một trời một vực, lúc này Lữ Chính Anh bối rối nói:

- Vậy thì, ta đành phải tiếp nhận, sau này sẽ từ từ báo đáp.

Chu Á Nam cười duyên nói:

- Ta không mong người báo đáp gì chỉ muốn người thích ta là được rồi.

Lữ Chính Anh đột nhiên buông nhẹ một tiếng thở dài.

Chu Á Nam ngạc nhiên hỏi:

- Thôi thôi đi, lại thở dài gì thế?

Lữ Chính Anh gượng cười nói:

- Không có chi, ta nghĩ đến chuyện của chính ta.

Chu Á Nam lại thở dài nói:

- Ta nghĩ trong lòng người nhất định rất buồn phiền nhưng ta bây giờ không cách gì để giúp người được, chỉ có thể trước mặt nương mẫu ta nói tốt ít nhiều giúp người.

- Đa tạ cô nương.

Lữ Chính Anh cố gắng đè nén sự kích động ở trong lòng, bình tĩnh nói:

- Chỉ mong ta có thể dần dần thích ứng với hoàn cảnh ở đây.

Chàng dừng lời lại một lúc, rồi chuyển sang vấn đề khác:

- Á Nam cô nương, lệnh đường và lệnh tử biết cô đến đây chứ?

Chu Á Nam nói:

- Không biết, bọn họ đang hành công điều tức, ta lên đi.

Lữ Chính Anh ngơ ngác nói:

- Á Nam cô nương... A! Không, tuân chiếu mệnh lệnh của Lệnh chủ, ta phải kêu cô nương là Nhị tiểu thư mới đúng.

Chu Á Nam cười cười nói:

- Điều này ta không phản đối.

Lữ Chính Anh chau mày nói:

- Nhị tiểu thư, tiểu thư cần phải quay về!

Chu Á Nam cười duyên nói:

- Đừng lo lắng, đợi bốn người kia từ phòng bếp quay lại, ta sẽ đi.

Lữ Chính Anh gượng cười nói:

- Nếu lệnh đường hay lệnh tử tìm đến, có thể...

Chu Á Nam vội vàng nói:

- Sẽ không tìm đến, người an tâm đi.

Hơi dừng lại một lúc lại cười hỏi:

- Lữ công tử, công tử lặn lội chốn giang hồ chưa?

Lữ Chính Anh hơi ngơ ngác trả lời:

- Chưa!

Chu Á Nam hếch mũi nói:

- Thật kém cỏi, công tử không phải ở trong thâm sơn, niên kỷ cũng lớn hơn ta, tại sao không xuất động giang hồ?

Lữ Chính Anh không khỏi đỏ ửng mặt bối rối nói:

- Tại vì... tại vì tiên phụ không cho ta đi ra bên ngoài.

Chu Á Nam ồ lên một tiếng nói:

- Hóa ra là như vậy.

Tiếp đó lại trầm tư hỏi:

- Này! Lữ công tử, phụ thân của công tử cho là vì trong giang hồ kẻ xấu quá nhiều, mới không để công tử ra chốn giang hồ, có phải thế không?

Lữ Chính Anh gật gật đầu nói:

- Đúng vậy, đúng vậy.

Chu Á Nam hỏi tiếp:

- Lữ công tử, phụ thân của công tử có phải là cũng đã nói Nam nhân trong thiên hạ đều là kẻ xấu?

Lữ Chính Anh gượng cười nói:

- Nhị tiểu thư, con người có kẻ xấu kẻ tốt.

Chu Á Nam nói:

- Đây chính là suy nghĩ của công tử hay của phụ thân công tử?

Lữ Chính Anh nói:

- Đây là lão phụ nói.

Chu Á Nam thở dài nói:

- Nương mẫu ta lại nói, Nam nhân trong thiên hạ đều là thứ xấu xa.

Lữ Chính Anh quay đầu lại, nhìn chăm chú Chu Á Nam cười hỏi:

- Tiểu thư tin lời nói của lệnh đường chứ?

Chu Á Nam nói:

- Ta vốn ban đầu rất tin, nhưng hôm nay sau khi nhìn thấy mấy người, ta lại dường như hơi không tin lắm.

Lữ Chính Anh cười hỏi:

- Vì sao?

Chu Á Nam nói:

- Vì ta thấy các người không giống kẻ xấu.

Tiếp đó nàng lại cười duyên nói:

- Lữ công tử, công tử cần ngoan một chút, nghe lời của nương mẫu ta, đợi sau khi học xong võ công, ta theo công tử ra ngoài giúp công tử báo thù, giết sạch tất cả Nam nhân trong thiên hạ.

Lữ Chính Anh gật đầu cười nói:

- Được, ta sẽ vâng lời của lệnh đường.

- Còn nữa.

Chu Á Nam nói tiếp:

- Công tử cần phải nhẫn chịu tính khí thất thường của tỷ tỷ ta.

- Ta biết.

- Đây mới là hài tử ngoan ngoãn.

Chu Á Nam bắt chước giọng nói của người lớn, sau khi khen ngợi một câu lại nhỏ giọng nói:

- Bọn họ đã ăn cơm xong quay lại, ta cũng phải đi đây.

Tiếp theo lời nói, là một làn hương thổi nhẹ đi, người đã lướt đi xa. Lữ Chính Anh không khỏi thấp giọng tự nhủ:

- Chỉ mong linh hồn phụ mẫu ở trên trời phù hộ cho ta, giúp ta mau chóng học thành võ công như nhị tiểu thư đây.

Một lát sau, bọn người của Lưu Tử Kỳ đã quay trở về khách sảnh. Lữ Chính Anh giả vờ ngủ say không gây ra tiếng động gì. Lưu Tử Kỳ xoa nhẹ bên má của Lữ Chính Anh, thở dài nói:

- Hài tử đáng thương, ta biết, thâm tâm của người đều đã mệt mỏi lắm rồi.

Kỳ thực, lời nói này của Lưu Tử Kỳ chỉ nói đúng một nửa, Lữ Chính Anh lúc này ngoài sự mệt mỏi vô cùng, nhưng tinh thần lại rất hưng phấn. Tình trạng này, bản thân chàng cũng không hiểu tại sao, nhưng sau lúc nghĩ ngợi cũng bất giác hiểu ra. Đó chính là công dụng của cái món trợn láng mà Chu Á Nam đã cho chàng ăn.

Vương Nhân Kiệt thấp giọng nói:

- Lưu huynh đừng đánh thức, để Anh nhi nghỉ ngơi cho khỏe.

Lưu Tử Kỳ gượng cười một chút, sau đó, bản thân mình cũng tìm một băng ghế dài nằm xuống, ngáp một tiếng nói:

- Nằm ở đây, lại dễ chịu vô cùng.

Lâm Trung cười cười nói:

- Lưu huynh đừng xem thường cái băng ghế dài này, trong nhân thế, quý như đế vương cũng chưa chắc có được sự hưởng thụ này.

Lưu Tử Kỳ gượng cười nói:

- Ta tin như thế.

Vương Nhân Kiệt ồ lên một tiếng nói:

- Đúng rồi, bao tử của nhị vị Lâm huynh đã được chất đầy, cũng nên nói ra điều mà nhị vị biết chứ?

Lâm Trung mỉm cười hỏi ngược lại:

- Là những chuyện có liên quan ở đây?

Vương Nhân Kiệt gật đầu nói:

- Đúng vậy.

Lâm Trung trầm tư một lát, nói:

- Đó là chuyện của mười năm trước, trong một cơ hội ngẫu nhiên, ở trong một khe núi của Thanh Thành Sơn, bọn ta nhặt được một cái tráp sắt, cái tráp sắt đó đã rỉ sét mục nát vì vậy không chút phí sức, mở được nó ngay, bên trong là một bức họa hình đồ không chú minh địa điểm. Do vì bức họa hình đồ có mấy lớp vải dầu bao bọc, bên ngoài còn phủ lớp sáp dày và cái tráp sắt, vì vậy, cho dù thời gian đã lâu, bức địa hình đồ đó vẫn còn hoàn toàn như mới.

Lữ Chính Anh tóm lại tính tình trẻ con chưa mất, vừa nghe kể chuyện, hơn nữa lại là chuyện có liên quan đến Thiên Tâm Cốc, bất giác khiến cho chàng lúc này quên đi mình đang giả vờ ngủ, buột miệng hỏi:

- Lâm bá bá, chính là địa hình đồ của Thiên Tâm Cốc này ư?

Lưu Tử Kỳ bật cười nói:

- Tiểu quý, hóa ra người chưa ngủ?

Lữ Chính Anh bối rối cười nói:

- Tiểu nhi vốn muốn ngủ, mọi người lại kể chuyện nên không ngủ được.

Lúc này, chàng dứt khoát thẳng người ngồi dậy, quay đầu về phía Lâm Trung cười hỏi:

- Lâm bá bá, bá bá còn chưa trả lời cho tiểu nhi đấy!

Lâm Trung không nhịn được cười nói:

- Hài tử này, cái miệng nhỏ xíu nhưng rất ngọt ngào.

Dừng lại một lúc, lại mỉm cười nói tiếp:

- Được! Bằng vào hai tiếng Lâm bá bá của ngươi, ta không thể không kể rõ tường tận một chút.

Tiếp đó, y nuốt một ngụm nước bọt mới nói tiếp:

- Không sai! Đó chính là địa hình của Thiên Tâm Cốc, nhưng trên thực tế, trên bức địa hình đồ đó, lại không chú minh là Thiên Tâm Cốc, cũng không chú minh là Tuyết Phong Sơn...

Lâm Dũng ở bên cạnh ngắt lời gượng cười nói:

- Nếu trong bức địa hình đồ đó chú minh là Tuyết Phong sơn, thì Thanh Thành Song Oải bọn ta, không phải là bộ dạng như thế này đâu!

Lâm Trung tự hào cười nói:

- Mọi thứ đều do số mệnh, huynh đệ bọn ta đành phải làm Hộ giá Song tướng.

Có lẽ y cảnh tỉnh mình nói quá lời, sợ sẽ gây họa, nên nói chưa dứt lời lại ngậm miệng lại ngay. Y sau lúc bối rối mới tiếp qua vấn đề ban đầu:

- Địa hình đồ đó, tuy không chú minh địa điểm, nhưng lại có một sự thuyết minh rất là kỹ lưỡng, nói trong sơn cốc kỳ dị này, có kim ngân tài bảo hơn thiên hạ, có ôn tuyền, có vạn niên ôn ngọc, còn có một võ công bí kiếp được xem là danh chấn xưa nay.

Y dừng lời lại, ánh mắt quét nhìn bọn người Lưu Tử Kỳ nói:

- Chư vị nghĩ đây là một bức tàng bảo đồ có sức mê hoặc như thế nào?

Lưu Tử Kỳ gật đầu nói:

- Không sai!

Lữ Chính Anh hỏi tiếp:

- Vì thế, nhị vị Lâm bá bá liền theo tranh vẽ mà tìm ngựa hay, bắt đầu tìm kiếm trong các danh sơn đại xuyên?

Lâm Trung gật đầu gượng cười nói:

- Đó không thể xem là tìm kiếm, nếu nói là mò mẫm lung tung, thì còn thích hợp một chút.

Vương Nhân Kiệt cười nói:

- Nhị vị cuối cùng mò đến nơi đây, nói chung là phúc duyên sâu dày!

Lâm Dũng gượng cười nói:

- Nhưng bọn ta lại tiêu phí vừa tròn mười năm, mà lại bị Lệnh chủ ở đây đi trước một bước.

Trong thông đạo, vang lên giọng nói của Chu Tứ Nương:

- Phải tri túc, thời gian mười năm, đổi lấy chức Hộ giá Song tướng, trời cao cũng không bạc đãi các người đâu.

Tiếp theo lời nói, mẫu tử Chu Tứ Nương đã khoan thai chậm rãi bước đến.

Năm người trong khách sảnh vội vàng đứng dậy, đứng nghiêm qua một bên, Lâm Dũng liền tiếp cung kính nói:

- Vâng, vâng. Lệnh chủ nói đúng.

Chu Tứ Nương ngồi thẳng ngay xuống một băng ghế đá, mới cười cười nói:

- Ta thấy các người đang nói chuyện rất hăng say, đồng thời, bản thân ta đối với những chuyện trải qua nơi đây, cũng không rõ, có mọi người đàm luận cũng hay.

Tiếp đó mới xua xua tay:

- Các người hãy ngồi xuống.

- Đa tạ Lệnh chủ.

Năm người đồng thanh cung ứng, mỗi người kéo vạt áo ngồi xuống, đợi Chu Tứ Nương hỏi han:

- Hai người cũng ngồi xuống!

Chu Tứ Nương sau khi ra lệnh cho hai nữ nhi ngồi kề dựa với mình, mới chăm chú nhìn Lâm Trung nói:

- Lâm Trung, bức địa hình đồ và lời thuyết minh mà huynh đệ các người có được, có mang theo bên mình không?

Lâm Trung gượng cười nói:

- Hồi bẩm Lệnh chủ, huynh đệ thuộc hạ vì sợ bức tàng bảo đồ đó hấp dẫn kẻ khác, vì vậy, sau khi nhớ kỹ, đã lập tức thiêu hủy đi.

Chu Tứ Nương cảm thấy vô cùng thất vọng, ngơ ngác nói:

- Sự tận tường của lời thuyết minh cũng nhớ chứ?

Lâm Trung gật đầu nói:

- Đúng vậy, đều nhớ cả.

Chu Tứ Nương hỏi tiếp:

- Vậy thì, trong lời thuyết minh đó, đối với lai lịch ở đây, cũng có chú minh chứ?

Lâm Trung cung kính trả lời:

- Có thì có, thế nhưng không tỷ mỉ lắm.

Chu Tứ Nương nói:

- Tốt, người hãy nói ra hết xem.

Lâm Trung nghĩ ngợi nói:

- Người để lại bức địa hình đồ đó, là một Đại tướng thuộc hạ của Lý Sấm, sơn cốc kỳ dị này là do y phát hiện ra, kim ngân châu bảo này, là lúc Lý Sấm chạy trốn tán loạn khắp nơi, tìm tòi sưu tra được.

Chu Tứ Nương hỏi tiếp:

- Võ công bí kiếp huyền diệu từ đâu mà có?

Lâm Trung nói:

- Bí kiếp võ công, cũng là do viên Đại tướng đó trong lúc vô tình kiếm được.

Lại thêm dùng hiểu biết của mình, cải sửa mà thành.

Chu Tứ Nương bất giác ngơ ngác nói:

- Thế nào? Người nói là bản thân y cải sửa à?

Lâm Trung nghiêm mặt nói:

- Đúng vậy!

Chu Tứ Nương cau mày nói:

- Thuộc hạ của Lý Sấm lại có nhân tài như vậy hay sao?

Lâm Trung gượng cười nói:

- Lúc đầu, thuộc hạ cũng nghĩ như vậy, nhưng đây lại là chuyện vô cùng chân xác, viên Đại tướng đó quả thật là một người văn võ toàn tài, đáng tiếc là sinh bất phùng thời, là thời triều Minh nhật mạc cùng đồ, không chịu dụng y. Lý Sấm dụng y, lại không chịu trọng dụng. Cuối cùng, Đại Minh Hoàng Triều gặp thảm họa vong quốc, Lý Sấm cũng không có kết quả tốt, mà bản thân y chỉ là sống lạng lế âm thầm qua ngày tháng.

Chu Tứ Nương hỏi tiếp:

- Viên Đại tướng đó, tên gọi là gì?

Lâm Trung nói:

- Trong lời thuyết minh, không đề cập đến tính danh thật của y, chỉ ở khúc cuối ký ba chữ “Kiếp Dư Sinh”.

Chu Tứ Nương gượng cười nói:

- Kiếp Dư Sinh?

Trong ba chữ ngắn gọn này thật sự ẩn chứa không ít đau khổ chua chát.

Phu nhân dừng lại một chút lại nhíu mày hỏi tiếp:

- Cái tráp sắt của vị Kiếp Dư Sinh đó sao lại đến Thành Thành Sơn được?

Lâm Trung nghĩ ngợi nói:

- Trong lời thuyết minh nói, sau khi Lý Sấm thất bại, y tập hợp không ít đồng bào trước đó quay về sơn cốc thần bí này, chuẩn bị tự mình khai sáng một sự nghiệp mới.

Chu Tứ Nương cười cười nói:

- Xem ra, Kiếp Dư Sinh đó là một kẻ hữu tâm.

- Đúng vậy!

Lâm Trung gật gật đầu nói:

- Nếu không thì, y sẽ không trong lúc chạy loạn khắp nơi, để lại cho Lý Sấm một thoát lộ bí mật như vậy.

Chu Tứ Nương cười nói:

- Không! Thoát lộ bí mật này phải xem là lưu lại cho ta.

Lâm Trung mỉm cười nói:

- Lệnh chủ nói đúng, đáng tiếc là Kiếp Dư Sinh đó, một bụng đầy kinh luân và một thân võ học cái thế, lại thiếu đi sự hiểu biết về con người.

Chu Tứ Nương ờ lên một tiếng nói:

- Nếu ý của người là chỉ y không nên phò tá Lý Sấm mà nói, thì ta lại có một cách nghĩ khác.

Lâm Trung nhíu mày nói:

- Ý của Lệnh chủ là sao?

Chu Tứ Nương nói:

- Ý của ta là, Kiếp Dư Sinh có thể là trong Đại Minh Hoàng Triều suy vong chịu sự kích động, mới phẫn uất mà phò tá Lý Sấm, muốn dựa vào sở học của y mà sáng tạo một kỳ tích.

Lâm Trung liên tục gật đầu nói:

- Cách suy nghĩ của Lệnh chủ thật là cao minh vô cùng, nhưng thuộc hạ đối với lời bình phẩm Kiếp Dư Sinh thiếu sự hiểu biết con người lại cũng có một ý khác.

Chu Tứ Nương nói:

- Nói ra xem.

Lâm Trung nghiêm mặt nói:

- Lệnh chủ, nếu Kiếp Dư Sinh không phải là một kẻ thiếu sự hiểu biết con người thì y sau khi Lý Sấm thất bại, cái đám người mà chính y tìm đến, không phải là những kẻ vô dụng nhãn quang hẹp hòi đó.

Chu Tứ Nương ngơ ngác nói:

- Lời này phải hiểu làm sao?

Lâm Trung thở dài nói:

- Căn cứ theo lời thuyết minh, thì lúc y đang hùng tâm bưng bưng, chuẩn bị chiêu binh mãi mã, đại cử khởi sự, bản thân y lại liên tiếp chịu sự vây bắt của quan binh và những kẻ lai lịch bất minh ám toán.

Chu Tứ Nương nhíu mày hỏi:

- Lẽ nào, chính thuộc hạ của y bán đứng y sao?

Lâm Trung liên tục gật đầu nói:

- Đúng vậy, đúng vậy.

Đoạn thở dài nói:

- Vì thế khi y giết chết những kẻ thuộc hạ có mưu đồ ám sát y, xong lặng lẽ quay về Thiên Tâm Cốc này.

Chu Tứ Nương nhíu mày nói:

- Thuộc hạ của y, là vì tài sản mà phát sinh tranh chấp nội bộ sao?

Lâm Trung gật đầu nói:

- Đúng vậy. Vì thế, y mang những kẻ không phục tùng này giết sạch, hùng tâm tráng chí của y cũng vì vậy mà chôn táng đi luôn.

Chu Tứ Nương gượng cười nói:

- Liên quan đến điểm này, quả thật xem như là thiếu sự hiểu biết về con người.

Lâm Trung thở nhẹ nói:

- Vì thế, y trong lúc nản lòng thoái chí, chuyên tâm nghiên cứu võ học, đã giỏi lại muốn giỏi hơn. Trải qua thời gian mười năm, mới mang võ công bí kiếp đó, cải sửa thành một kỳ thư vô tiền khoáng hậu, đặt tên là Vạn Bác Chân Thuyên.

Chu Tứ Nương gật đầu nói:

- Không sai, ở bìa ngoài của bí kiếp, quả thật có viết bốn chữ Vạn Bác Chân Thuyên.

Lâm Trung trầm tư nghĩ ngợi nói:

- Căn cứ theo lời thuyết minh mà nói, cuốn Vạn Bác Chân Thuyên này không những là một bí kiếp võ công tiền không hậu tuyệt, mà cũng gồm luôn cả thiên văn, địa lý, tinh, tướng, y, bốc, có thể xem là bao gồm mọi thứ trên trời đất.

Chu Tứ Nương lại gật đầu nói:

- Điểm này ta cũng có thể chứng minh.

Lâm Trung ủ rũ nói:

- Vị Kiếp Dư Sinh này sau khi hoàn thành ba bản...

Chu Tứ Nương bất giác cắt lời hỏi:

- Sao? Bí kiếp này còn hai bản nữa à?

Lâm Trung cười xòa nói:

- Đúng vậy, thuộc hạ điểm này chưa nói, bí kiếp này tổng cộng có ba bản, lưu ở đây là bản chính, cũng là chỗ tinh hoa của toàn thư, còn tằm tích của hai phó bản kia, trong lời thuyết minh lại không đề cập tới.

Chu Tứ Nương ồ lên một tiếng nói:

- Nói tiếp đi.

Lâm Trung hơi trầm tư nói:

- Kiếp Dư Sinh sau khi hoàn thành ba tác phẩm to lớn này rồi, lập tức lấp kín cửa ra vào Thiên Tâm Cốc, bản thân y lại mang hai phó bản, bắt đầu vân du, còn sao y lại đến Thanh Thành Sơn lại không đề cập đến, thế nhưng, ở phần cuối của lời thuyết minh nói: “nếu có được mọi thứ trong vực này, phải vận dụng thỏa đáng, tạo phúc lê dân, bằng như dùng để tác ác tất gặp thiên họa chết không yên lành”.

Chu Tứ Nương gật đầu nói:

- Không sai! Trên trang bìa của Vạn Bác Chân Thuyên cũng có những lời răn như thế.

Lâm Trung cười cười nói:

- Lệnh chủ, những điều thuộc hạ biết điều đã nói hết rồi.

Chu Tứ Nương trầm tư nói:

- Các người nghĩ xem, từ lúc sau khi Lý Sấm bị tiêu diệt đến bây giờ đã bao lâu rồi?

Lưu Tử Kỳ trả lời trước:

- Đã hai mươi sáu năm rồi.

Lâm Trung cũng gật đầu nói:

- Đúng vậy, đã hai mươi sáu năm.

Chu Tứ Nương nghiêm mặt nói:

- Như vậy xem ra, vị Kiếp Dư Sinh đó rất có thể vẫn còn sống trên nhân gian.

Lâm Trung ngờ ngác một lúc nói:

- Điều này, thuộc hạ thật không dám đoán chắc.

Lữ Chính Anh nãy giờ vẫn đang lắng nghe, đột nhiên hỏi chen vào:

- Lệnh chủ, Lệnh chủ làm thế nào phát hiện ra nơi này?

Chu Tứ Nương thở nhẹ nói:

- Ta không muốn đề cập tới chuyện trong quá khứ, sau này, có thể ta sẽ kể lại cho các người.

Chu Á Nam lắc nhẹ cánh tay của Chu Tứ Nương nài nỉ nói:

- Nương mẫu bây giờ nói không được hay sao?

Chu Tứ Nương bực mình la lên:

- A đầu bít làm phiền người khác đi. Người không phải không biết hôm nay là ngày mà ta mười năm trở lại đây, nói nhiều nhất.

Chu Á Nam làm mặt nũng nịu nói:

- Nương mẫu! Lời trong tráp đã nói tất cả, nói ra sẽ thoải mái hơn.

Chu Tứ Nương không để ý đến sự quấy nhiễu của ái nữ, ánh mắt lướt nhìn bọn người Lưu Tử Kỳ gằn giọng nói:

- Các người đã vất vả cả ngày, hãy đi ngủ sớm đi! Mọi chuyện ngày mai hãy nói.

Nói xong, đứng dậy dựa vào hai vai của hai ái nữ, thướt tha nhẹ nhàng đi vào phía bên trong.

Năm người trong khách sảnh nhất tề đứng dậy cung kính tiến bước, Lữ Chính Anh trong lòng không khỏi thầm nghĩ: “Nhìn cái sắc thái yếu đến nỗi gió thổi bay của nữ nhân bọn họ, ai có thể tin được rằng nữ nhân bọn họ là những nữ lưu hùng tâm vạn trượng, tuyệt học cái thế chứ”.

o0o

Buổi sáng sớm ngày hôm sau.

Chu Thắng Nam, Chu Á Nam hai tử muội trước tiên dẫn bọn năm người Lữ Chính Anh giới thiệu làm quen với Đại Hoàng, Tiểu Hoàng và năm mươi bốn con đại khuyến, rồi tuần thị một vòng trong nội vực, để quen với hoàn cảnh xung

quanh. Sau bữa ăn sáng, Chu Thắng Nam bắt đầu truyền thụ võ công cho bọn họ. Chu Thắng Nam tuy lần đầu tiên làm gương cho mọi người, nhưng tỏ ra rất là vững vàng, không chút sơ sẩy.

Trước tiên, nàng nói với bọn năm người Lữ Chính Anh:

- Võ công mà các người đã học trong quá khứ, từ bây giờ trở đi, cần phải vất bỏ hết hoàn toàn, mọi thứ học lại từ đầu.

Dừng lại một chút, lại lạnh lùng nói:

- Để trải nghiệm năng lực của các người để tiện theo tài truyền dạy, bây giờ ta trước tiên truyền cho các người một chiêu kiếm pháp xem xem ai học thuộc trước tiên.

Tiếp đó, nàng rút trường kiếm ra, với động tác chậm biểu diễn ba lần, sau đó quét mắt nói:

- Đều nhìn thấy rõ cả chứ?

Bọn năm người Lữ Chính Anh đồng thanh trả lời:

- Nhìn rõ!

Chu Thắng Nam nghiêm mặt nói:

- Chú ý nhìn kỹ, ta biểu diễn lại ba lần.

Sau khi nàng biểu diễn lại ba lần với động tác chậm, mới thản nhiên nói:

- Được rồi, bây giờ các người theo như vậy luyện một lần để ta nhìn xem.

Bọn năm người Lữ Chính Anh, sau khi theo chiêu dạng biểu luyện lại một lần, Chu Thắng Nam lại gằn giọng nói:

- Bây giờ, hãy biểu luyện lại một lần với động tác nhanh.

Bọn năm người Lữ Chính Anh, sau khi biểu luyện lại một lần với động tác nhanh, Chu Thắng Nam mới nghiêm mặt nói:

- Trong năm người các người luận về năng lực, Lữ Chính Anh là cao nhất, tiếp dưới theo thứ tự là Hộ giá Song tướng và chính phó tổng quản, đối với sự bình phán này, có thể có người thâm bất phục, nhưng với ánh mắt sắc bén phân biệt chính xác của nương mẫu ta, và trình độ lãnh ngộ đối với chiêu kiếm pháp từ các người vừa rồi của ta, lại thêm tổng hợp bình phán thì ta tin là công bình chính xác.

Lâm Trung trước tiên nghiêm mặt nói:

- Đại tiểu thư nói rất chuẩn xác, thuộc hạ trong lòng thành phục.

Bốn người còn lại ngoại trừ Lữ Chính Anh ra, cũng nhất trí đồng thanh phụ họa.

Chu Thắng Nam chăm chú nhìn Lữ Chính Anh, lạnh lùng hỏi:

- Thế nào? Người không phục à?

Lữ Chính Anh gượng cười nói:

- Ta không phải không phục, mà là vì sự khen ngợi của đại tiểu thư đối với ta, ta cảm thấy rất xấu hổ.

Chu Thắng Nam vẫn thản nhiên nói:

- Lời của ta là mệnh lệnh, cũng là chân lý, người không những không nên xấu hổ mà phải lấy làm vinh hạnh, đồng thời ta muốn uốn nắn sửa chữa người, trước mặt ta phải tự xưng thuộc hạ.

Lữ Chính Anh ngơ ngác nói:

- Nhưng lệnh chủ vẫn còn chưa phong cho ta chức vụ.

Chu Thắng Nam găm mặt nói:

- Đây là mệnh lệnh!

Lữ Chính Anh cố gắng nhẫn nại kìm giận, không nói lời nào.

Tình cảnh này làm cho Lưu Tử Kỳ và Vương Nhân Kiệt ở bên cạnh lo lắng vô cùng.

Cũng đúng thôi! Nếu vạn nhất Lữ Chính Anh nhịn không được mà trêu tức vị Chu đại tiểu thư này, thì hậu quả thật không lường được!

Lúc Lữ Chính Anh đang cố gắng nhẫn nhịn nổi bực tức, Lưu Tử Kỳ, Vương Nhân Kiệt trong lòng như lửa đốt, thì Chu Thắng Nam lại quét đôi mắt đẹp nhìn năm người bọn họ, gằn giọng nói:

- Ta nhắc lại một lần nữa, lời nói của ta là mệnh lệnh sau này không ai được phép cãi lại.

Ngoài Lữ Chính Anh ra, bốn người còn lại đều đồng thanh ứng đáp:

- Dạ!

Chu Thắng Nam nhìn trừng trừng Lữ Chính Anh quát lên:

- Lữ Chính Anh, sao người không nói gì?

Lữ Chính Anh thở một hơi bực tức nói:

- Ta không có gì để nói cả.

Đôi mắt đẹp của Chu Thắng Nam nhìn xoáy vào chàng:

- Người đang tức giận phải không?

Lữ Chính Anh gầm mặt nói:

- Đại tiểu thư, trong lòng ta giận chính ta, thì không thể xem là xúc phạm tiểu thư chứ?

Chu Thắng Nam lạnh lùng nói:

- Không được! Ta nói không cho phép tức giận thì không ai được phép tức giận!

Lưu Tử Kỳ vội vàng nhắc nhở Lữ Chính Anh:

- Chính Anh, còn không tạ tội với đại tiểu thư hay sao?

Lữ Chính Anh cố gắng vắt ra một nụ cười gượng gạo nói:

- Đại tiểu thư, thuộc hạ tạ tội.

Chu Thắng Nam hừ lên một tiếng nói:

- Sau này, người phải ăn nói cẩn thận một chút!

Dừng lại một lúc, lại gằn giọng nói tiếp:

- Bây giờ các người quay về, đợi sau khi ta và nương mẫu ta sắp xếp xong công khóa cho các người, sau ngộ sẽ chính thức bắt đầu truyền thụ võ công cho các người.

o0o

Từ sau buổi trưa đó, bọn năm người Lữ Chính Anh liền bắt đầu gian khổ cần mẫn rèn luyện võ công.

Do võ học trong Vạn Bác Chân Truyền thật sự uyên bác mà lại thần kỳ, cũng do năm người luyện võ sự chuyên cần phát xuất từ đáy lòng và sự thúc giục đặc biệt nghiêm khắc gần như hà khắc của Chu Thắng Nam vì vậy khiến cho tiến bộ của năm người đều rất là thần tốc.

Nhất là Lữ Chính Anh, tư chất bẩm sinh của chàng vốn đã vượt hơn người thường, lại thêm Chu Á Nam riêng tư chia phần ăn cho chàng, vẫn còn chưa biết

cái món đó tên gọi là chi, nhưng nó trợ ích cho chàng vô cùng to lớn, lại thêm tâm trạng phục thù chuyên chú khổ luyện. Vì vậy, sự tiến bộ của chàng càng thần tốc đến nỗi ngay Chu Thắng Nam tài giỏi hơn người cũng bất giác cảm thấy kinh dị, căng mắt mà nhìn.

Thế nhưng, cũng vì như vậy thái độ của Chu Thắng Nam đối với Lữ Chính Anh càng lúc càng hà khắc đến mức khiến người khác không chịu nổi.

Nếu Lữ Chính Anh không phải là đang mang trong lòng huyết hải thâm thù, và có sự khuyển nử của Lưu Tử Kỳ, Chu Á Nam hai người, thì theo tính khí của chàng đã sớm rũ tay mà bỏ đi rồi!

Trong cuộc sống căng thẳng thời gian lặng lẽ trôi đi, trong nháy mắt bốn tháng trôi qua đã đến tiết Đoan Ngọ mỗi năm mỗi độ.

Thời gian bốn tháng, cố nhiên không xem là dài, nhưng đối với bọn ba người Lữ Chính Anh mà nói lại có cảm giác như xa rời trần thế, tuy trong bốn tháng này bọn họ chịu đựng những khó khăn mà nhiều người khó có thể chịu đựng được nhưng những khó khăn này có cái giá của nó, về phương diện võ công mà nói bản thân họ cũng có thể nhận biết được, so với quá khứ đã có sự khác biệt lớn.

Đó là tiết Đoan Ngọ trong hoang sơn tuyết cốc, tuy không có gì để khánh chúc nhưng cũng không thể không có biểu hiện gì.

Đó là sau ngọ nghỉ ngơi nửa buổi để bọn họ năm người có thể thanh thoi chút ít.

Vì thế sau cơm trưa, do hai tử muội Chu Thắng Nam chỉ huy, tiến hành một cuộc thi săn bắn, không mang khí đầu chó lông vàng và chó lớn, hoàn toàn do bọn năm người Lữ Chính Anh mỗi người tỏ rõ tài năng của mình, xem thành tích của ai lớn nhất.

Trải qua gần hai giờ đồng hồ dong ruổi, mỗi loại cầm thú săn được đạt một trăm ba mươi con hơn, đương nhiên nói về thành tích của mỗi người, Lữ Chính Anh là cao nhất. Tại vì thân thủ lúc này của chàng đã vượt xa Hộ giá Song tướng và chính phó tổng quản bốn người.

Đây là lần đầu tiên ra khỏi vực núi kể từ khi bọn người Lữ Chính Anh lọt vào Thiên Tâm Cốc, do đó bọn họ cảm thấy công lực của bản thân mình đã tiến triển được rất nhiều nên đặc biệt hưng phấn. Cũng do được dong ruổi ngang dọc trong núi cao vực rộng, mà cảm thấy vô cùng thoải mái, vì vậy mãi cho đến lúc trời sẩm tối mới chia nhau mang các thú săn bắn được quay trở về.

Khi đoàn người quay trở về nơi cửa ra vào Thiên Tâm Cốc lại nhìn thấy hai bóng hình một trắng, một vàng như gió gào điện chớp đánh nhau bất phân thắng bại.

Hai bóng hình này, bóng vàng là Tiểu Hoàng, còn bóng trắng thì rõ ràng là một kẻ lạ mặt mưu đồ xâm nhập vào Thiên Tâm Cốc.

Nguyên nơi ra vào Thiên Tâm Cốc là một con đường hẹp hiểm trở rộng chỉ hơn trượng, dài chỉ nửa dặm do nó chật hẹp mà lại cao đến đỉnh núi, đứng trong nó mà ngẩng đầu nhìn lên chỉ nhìn thấy bầu trời là một tia sáng, mức độ hiểm trở của nó không khó nhìn thấy.

Do sự hiểm trở đặc biệt nên không cần phải phòng vệ nhiều, thông thường chỉ cần có Đại Hoàng, Tiểu Hoàng phụ trách bảo vệ, mà trên thực tế sự hiểm yếu có thêm hai con dị thú thiên phú dị bẩm đủ để khiến cho con đường hiểm trở này như một thành trì vững chắc.

Lúc này, cái người cùng Tiểu Hoàng đang đánh nhau bất phân thắng bại rõ ràng là thân thủ cao cường, thần lực như Tiểu Hoàng lại bị bức ép thoái lui liên tục phát ra những tiếng gào rú cầu cứu.

Khi đoàn người Lữ Chính Anh quay về đến cửa vực cũng là lúc Tiểu Hoàng đã lui vào bên trong cửa vào, đang bắt đầu phát ra những tiếng cầu viện.

Chu Á Nam đi ở phía trước, thấy tình cảnh như vậy liền vừa phi thân vọt đến vừa cao giọng thốt lên:

- Cuồng đồ kia, sao dám quấy nhiễu ở đây?

Bạch y nhân liền vội vàng phóng người ra xa ngoài ba trượng, liên tục xua tay nói:

- Cô nương xin đừng hiểu lầm, tại hạ đến đây là có hảo ý...

Nguyên là bạch y nhân này, trước đây bốn tháng lúc bọn người Lữ Chính Anh đến đây cùng tử muội Chu Thắng Nam dựng đầu, vị Bạch Y Thư Sinh đó đã đột nhiên xuất hiện, sau đó lại tuân mệnh Chu Thắng Nam tự động lẩn đi.

- Hảo ý?

Chu Á Nam hừ lên một tiếng, nộ quát:

- Tại sao ngươi lại bức hiếp Tiểu Hoàng?

Bạch Y Thư Sinh gượng cười nói:

- Cô nương, không phải là ta muốn bức hiếp nó, mà là nó muốn bức hiếp ta!

Chu Thắng Nam cũng lao đến, hướng về Bạch Y Thư Sinh như cười cười, gật gật đầu nói to:

- Có thể đánh bại được Tiểu Hoàng, bản lĩnh của ngươi cũng không tồi đâu.

Bạch Y Thư Sinh vội vàng khiêm tốn cười nói:

- Cô nương quá khen! Kỳ thật đánh bại một con súc sinh thì hay ho gì?

Cũng không biết có phải là hai chữ súc sinh khiến cho Tiểu Hoàng khó chịu hay không, hay là nó bị đánh bại mà khó chịu, khiến nó nộ phát lên một tiếng, rồi kêu lên những tiếng “chít chít”.

Chu Á Nam lạnh lùng cười nói:

- Ngươi cho rằng nó bị ngươi đánh bại à?

Bạch Y Thư Sinh ngạo nghễ cười nói:

- Tình huống vừa rồi, cô nương lẽ nào không nhìn thấy?

Chu Á Nam nói:

- Ta đương nhiên nhìn thấy, nhưng nó nói với ta nó bắt đắc dĩ cố ý nhường người.

Bạch Y Thư Sinh ngỡ ngác nói:

- Cô nương nghe hiểu được lời nói của nó à?

Chu Á Nam ừm một tiếng nói:

- Có gì kỳ lạ chứ?

Bạch Y Thư Sinh gượng cười nói:

- Tại sao nó muốn nhường ta?

- Nó nói, tại vì ngươi được xem như là bằng hữu của đại tỷ ta, vì vậy mới...

Chu Thắng Nam đột nhiên chen lời thét lên:

- Câm miệng!

Sau đó, hướng về Bạch Y Thư Sinh gằn giọng nói:

- Ta đã một lần dặn bảo ngươi không được phép đến đây sao hôm nay ngươi lại đến đây?

Bạch Y Thư Sinh rõ ràng là vì Chu Á Nam nói Tiểu Hoàng nhường y nên trong lòng không vui, nhưng sau khi Chu Á Nam nói rõ nguyên nhân Tiểu Hoàng nhường y, trong lòng lại cảm thấy vui vui có hơi suy nghĩ miên man.

Cũng vì như vậy, y đối với lời nói của Chu Thắng Nam lại như nghe mà không nghe thấy, khiến cho Chu Thắng Nam tức giận quát lớn:

- Người đang làm gì thế!

Bạch Y Thư Sinh ngơ ngác:

- Ta... ta không làm gì cả!

Chu Thắng Nam nhíu mày hỏi:

- Vậy sao người không trả lời câu hỏi của ta?

Bạch Y Thư Sinh bối rối nói:

- Ta... ta lại là để thỉnh an người...

Chu Thắng Nam nộ quát:

- Ai cần người đến thỉnh an cái gì chứ! Cút đi.

- Dạ!

Bạch Y Thư Sinh lần này cười thật là sảng khoái hơn nữa sau khi nói xong quay người bỏ đi, nhưng y đi chưa đầy ba bước lại quay người lại đưa tay vỗ trán nói:

- A! cô nương, tiểu sinh quên một đại sự.

Chu Thắng Nam nhíu mày nói:

- Xem người thất hồn lạc phách, dường như là năng lực suy nghĩ đã mê muội rồi.

- Không phải.

Bạch Y Thư Sinh vội vàng nói:

- Chỉ vì cô nương đẹp như tiên nữ tiểu sinh vừa nhìn thấy, liền ý loạn thần mê...

Chu Thắng Nam quay về phía Chu Á Nam xua xua tay nói:

- Tiểu muội, bọn ta đi thôi!

Bạch Y Thư Sinh vội vàng bay đến cản trước mặt bọn họ, rất nghiêm túc gằn giọng nói:

- Nhị vị cô nương, tiểu sinh có cơ mặt phụng cáo.

Chu Thắng Nam hơi ngỡ ngác nói:

- Có gì nói mau!

Bạch Y Thư Sinh nghiêm mặt nói:

- Cô nương, còn nhớ trước đây bốn tháng chuyện các cô nương giết những người đó?

Chu Thắng Nam hừ lên một tiếng nói:

- Đương nhiên nhớ.

Bạch Y Thư Sinh nói:

- Nhớ thì rất tốt, phiền nhiều lúc này có thể xảy ra từ những người bị giết đó!

Chu Á Nam cười duyên nói:

- Kẻ bị giết chết, lẽ nào vẫn còn làm quỷ quấy rối?

Chu Thắng Nam nói:

- Tiểu muội đừng nói đùa, hãy nghe y nói.

Bạch Y Thư Sinh nói tiếp:

- Chuyện là như vậy, hai ngày trước đây ta đang ở một tiểu trấn cách đây khoảng trăm dặm thì gặp những kẻ hành tích khả nghi, ta lúc đó hiếu kỳ bèn ở bên cạnh lén nghe lời nói chuyện của bọn họ, mới biết bọn họ chính là vì muốn tìm kiếm những người bốn tháng trước mất tích ở nơi đây mà đến...

Tin tức này, vừa nghe đã khiến cho Lữ Chính Anh không khỏi nhiệt huyết phùng phùng nghiến răng nói:

- Đến đi! Tiểu gia đang đợi các người đây.

Lưu Tử Kỳ vội vàng nhắc nhở:

- Chính Anh, bớt nói đi.

Chu Thắng Nam nhíu mày hỏi:

- Vừa rồi, trong lời nói của người có hai chữ có thể, điều đó biểu thị người vẫn không thể khẳng định?

Bạch Y Thư Sinh gật đầu nói:

- Đúng vậy, nhưng trên thực tế cũng sẽ không có gì sai khác.

Chu Thắng Nam hỏi:

- Người nghe bọn chúng nói những gì?

Bạch Y Thư Sinh nói:

- Bọn họ phán định những người mất tích đó bất luận sống chết, đều đang ở trong Tuyết Phong Sơn.

Chu Á Nam hỏi tiếp:

- Vì vậy người phán đoán bọn họ có thể sẽ tìm đến đây?

Bạch Y Thư Sinh mỉm cười nói:

- Đúng vậy, đúng vậy...

Chu Thắng Nam cười cười nói:

- Tại sao người kể cho bọn ta nghe chuyện này?

Bạch Y Thư Sinh khiêm tốn cười nói:

- Tất nhiên là vì sợ các vị gặp thua thiệt!

Chu Thắng Nam nhếch miệng cười nói:

- Người cho rằng bọn ta sẽ thua thiệt sao?

Bạch Y Thư Sinh cười nói:

- Với thân uy của cô nương tất nhiên là không sợ có người đến sinh sự, nhưng có thể biết chuyện trước mà có sự chuẩn bị lẽ nào không tốt hơn sao?

Chu Thắng Nam ừm một tiếng nói:

- Nói nghe rất hay.

Dừng lại một lúc, lại nhíu mày hỏi:

- Người có phải là cũng có mưu đồ của bản thân mình?

Bạch Y Thư Sinh ngơ ngác nói:

- Cô nương hỏi tiểu sinh có hay không có mưu đồ cá nhân à?

Chu Thắng Nam gật đầu nói:

- Đúng vậy!

Bạch Y Thư Sinh trơ mặt trả lời:

- Tất nhiên có mưu đồ của bản thân ta...

Chu Á Nam nói:

- Ta đã sớm nhìn ra người không phải là thứ tốt lành!

Chu Thắng Nam cười cười nói:

- Tiểu muội đừng nói chen vào, để xem y nói những gì nào?

Chu Á Nam hừ một tiếng nói:

- Xem cái tướng gian xảo của hấn, còn có thể nói những lời hay ho gì nữa chứ?

Bạch Y Thư Sinh gượng cười nói:

- Cô nương đứng trong khe cửa mà nhìn người, quá xem thường tiểu sinh kỳ thật tiểu sinh lúc này dù có tư tâm cũng là vì tốt cho các cô nương.

Chu Thắng Nam vừa vung tay ra ý cấm đoán Chu Á Nam nói tiếp, vừa nhìn trừng Bạch Y Thư Sinh nói:

- Nói tiếp đi!

- Ý của tiểu sinh là... là muốn giống như năm người bọn họ...

Nói xong, đưa tay chỉ về phía bọn người Lữ Chính Anh rồi mỉm cười nói:

- Cũng theo hai bên nhị vị cô nương, để được phục vụ hết mình như loài khuyển mã.

Chu Thắng Nam nhú mày nói:

- Người thành ý đấy chứ?

Bạch Y Thư Sinh trang trọng nói:

- Tấm lòng của tiểu sinh, duy chỉ có trời cao mới hiểu.

Chu Thắng Nam cười cười nói:

- Nhưng, chuyện này ta không tiện tác chủ, hãy đợi sau khi thỉnh thị gia từ, ta mới có thể quyết định.

Bạch Y Thư Sinh chắp tay cung kính nói:

- Xin cô nương trước mặt lệnh đường hãy nói những lời tốt đẹp.

Chu Thắng Nam ừm một tiếng nói:

- Trước tiên hãy kể lai lịch ra.

Bạch Y Thư Sinh mỉm cười nói:

- Tiểu sinh họ Điền, đơn danh một chữ Bân, niên kỷ được mười tám, còn chưa đính thân...

Chu Á Nam cắt lời nộ quát:

- Ai hỏi người điều đó?

Điền Bân vội vàng cười xòa:

- Cô nương, lệnh tử muốn tiểu sinh báo lai lịch! Tiểu sinh tất nhiên phải căn cứ sự thật tường bẩm chứ!

Chu Thắng Nam lãnh đạm hỏi tiếp:

- Người vùng nào? Thuộc môn phái nào?

Điền Bân cười xòa như cũ nói:

- Tiểu sinh nguyên quán Hàng Châu là Hoàng Sơn Phái chưởng môn nhân.

Lời này vừa phát ra, khiến mọi người có mặt ở đó đều ngẩn người ra, Chu Thắng Nam cắt lời ngạc nhiên hỏi:

- Hoàng Sơn Phái?

Điền Bân đắc ý cười nói:

- Đúng vậy!

Chu Thắng Nam quay đầu về phía bọn người Lưu Tử Kỳ hỏi:

- Các người có nghe trong võ lâm có Hoàng Sơn Phái chứ?

Lưu Tử Kỳ cung kính trả lời trước hết:

- Chưa từng nghe nói đến.

Hộ giá Song tướng cũng đồng thanh cười nói:

- Hồi bẩm đại tiểu thư thuộc hạ cũng không nghe nói đến.

Điền Bân cười bí hiểm nói:

- Thì bây giờ chư vị đã được nghe nói đến rồi đó.

Chu Thắng Nam nộ quát:

- Tóm lại người đang bày trò nói bậy gì hả?

Điền Bân mỉm cười nói:

- Không giấu gì nhị vị cô nương Hoàng Sơn Phái đó của tại hạ vẫn còn chưa chính thức thành lập.

Chu Á Nam nhin không được cười nói:

- Thật lố bịch, môn phái vẫn còn chưa thành lập, đã lấy thân thể chưởng môn nhân để hù dọa người khác.

Điền Bân gượng cười nói:

- Cô nương, đây là mệnh lệnh của gia sư.

Chu Thắng Nam bật hỏi:

- Sư phụ của ngươi là ai?

Điền Bân nghiêm mặt nói:

- Gia sư tự hiệu Hoàng Sơn Dật Tẩu.

Ánh mắt Chu Thắng Nam lại quét lên bọn năm người Lưu Tử Kỳ nói:

- Các ngươi có nghe nói đến một nhân vật như thế chứ?

Bọn người Lưu Tử Kỳ đồng thanh đáp:

- Không nghe nói đến.

Điền Bân ngạo nghễ cười nói:

- Gia sư không màng danh lợi, không cần tiếng tăm, vì vậy cho dù gia sư có võ công kinh hãi thế tục, nhưng không thích tranh danh đoạt lợi trong giang hồ, nên tất nhiên không ai biết.

Lữ Chính Anh trong lòng cười thầm, nói:

- Dạy dỗ ra một bảo bối đồ đệ giống như ngươi thì sự cao minh của gia sư ngươi cũng không khó tưởng thấy...

Chu Thắng Nam nhếch miệng cười nói:

- Ngươi thay cho gia sư của ngươi khoe khoang? Hay là tự dát vàng lên mặt người hả?

Điền Bân cười nói:

- Xem như đều là cả hai, thế nhưng tiểu sinh phải trịnh trọng thanh minh, vừa rồi mọi chuyện đối với gia sư không có chút khoa trương gì cả.

Chu Thắng Nam hỏi tiếp:

- Vậy ngươi đến Tuyết Phong Sơn này để làm gì?

Điền Bân mỉm cười nói:

- Không giấu gì nhị vị cô nương gia sư cho rằng văn tài võ học của tiểu sinh đã đủ sức để làm tông sư một phái, chỉ là sự duyệt lịch giang hồ vẫn còn quá thiếu, vì vậy mới ra lệnh cho tiểu sinh một mình lăn lộn chốn giang hồ với thời gian năm năm, vừa để tăng trưởng sự duyệt lịch, lại vừa để kết giao với các nhân vật võ lâm khắp nơi để rèn luyện trong thực tế cuộc sống.

Chu Thắng Nam cười cười nói:

- Người tuy cũng có hơi thổi phồng chút ít, nhưng mọi điều người nói cũng có lý lẽ của nó, chỉ là theo ta biết người ở sơn khu Tuyết Phong Sơn đây đã gần nửa năm, là vì lý do gì vậy?

Điền Bân trơ mặt cười nói:

- Cô nương, nói cho tận cùng, đó là ta vì cô nương mà nấn ná lại ở đây không muốn ra đi!

Chu Thắng Nam cười hỏi:

- Cũng không muốn làm khai sơn tổ sư của Hoàng Sơn Phái nữa hay sao?

Điền Bân cao hứng nói:

- Cổ nhân bất ái giang sơn ái mỹ nhân, chỉ cần có thể thường xuyên hầu bên bàn trang điểm của mỹ nhân thì tiểu sinh hi sinh địa vị chưởng môn nhân, mà không xem nó ra gì cả!

Chu Thắng Nam đắc ý cười cười nói:

- Tốt, đợi ta sau khi thỉnh thị với nương mẫu ta sẽ phúc đáp lại cho người.

Trong con đường hẹp hiểm yếu vang lên giọng nói của Chu Tứ Nương:

- Khỏi cần thỉnh thị, ta đã nghe hết cả rồi.

Chu Thắng Nam cười hỏi:

- Nương, nương mẫu đã đáp ứng rồi chứ?

Trong ánh chiều bàng bạc. Chu Tứ Nương giống như u linh đáp nhẹ xuống trước mặt họ lãnh đạm nói:

- Ai nói ta đã đáp ứng chứ?

Tiếp đó, mắt nhìn chăm chú Điền Bân, hơi cười cười nói:

- Luận về tư chất bẩm sinh, tuy so không bằng Lữ Chính Anh nhưng cũng xem là hạng người hiếm có, hơn nữa khí phách nghênh ngang đường đường

ngang tàng ăn nói ngọt ngào là một Nam nhân có thể khiến cho nữ nhân vui thích đó.

Vừa dứt lời, ánh mắt dời về phía Chu Thắng Nam, thần sắc nghiêm chỉnh nói:

- A đầu, ta đã từng nói với người Nam nhân anh tuấn mà mồm miệng lại ngọt ngào là Nam nhân tuyệt nhiên không thể tin tưởng được.

Chu Thắng Nam cắt lời giận dữ nói:

- Nương, nương nói chuyện không đúng chỗ rồi.

Chu Tứ Nương nghiêm mặt nói:

- Ta chẳng qua chỉ nhắc nhở người một tiếng mà thôi.

Điền Bân lúc này mới hướng về Chu Tứ Nương cúi người nói:

- Tiểu khả tham kiến sơn vương?

Chu Tứ Nương lạnh lùng nói:

- Không! Gọi là Lệnh chủ.

Điền Bân lại cúi người nói:

- Tham kiến Lệnh chủ.

Tiếp đó lại cười xòa nói:

- Lệnh chủ, tiểu khả muốn ở trước mặt Lệnh chủ lập ra quân lệnh trạng, nếu tiểu khả có chỗ khẩu thị tâm phi thì tiếp nhận bất cứ sự trách phạt nào của lệnh chủ.

Chu Tứ Nương hừ lên một tiếng nói:

- Đến lúc đó, người không tiếp nhận cũng không được.

Chu Thắng Nam cười hỏi:

- Nương! Nương mẫu đã đáp ứng thu nhận y à?

Chu Tứ Nương sắc mặt hơi nặng nề nói:

- Ta phải khảo sát thật kỹ y một phen mới có thể quyết định thu nhận hay không.

Điền Bân mỉm cười nói:

- Lệnh chủ, vàng thật không sợ lửa, tiểu khả tự tin rằng Lệnh chủ sau khi khảo sát tường tận, chắc sẽ có thể phát hiện thêm nhiều ưu điểm của tiểu khả.

Chu Tứ Nương ờ một tiếng nói:

- Chỉ mong như thế thôi.

Tiếp đó, ánh mắt chăm chú nhìn Chu Thắng Nam hỏi:

- A đầu, nghe thấy âm thanh gì chứ?

Chu Thắng Nam cau mày nói:

- Dường như có người đi đến đây.

Chu Tứ Nương hỏi tiếp:

- Bao nhiêu người? Cách đây còn bao xa?

Chu Thắng Nam vừa tập trung lắng nghe vừa nói:

- Khoảng năm sáu người, đã ở trong một dặm.

Chu Tứ Nương đưa mắt nhìn Chu Á Nam hỏi:

- Á Nam, người nói đi.

Chu Á Nam ngơ ngác:

- Nói gì? Nương mẫu!

Chu Tứ Nương nói:

- Có bao nhiêu người? Đến nơi nào?

Chu Á Nam cười cười nói:

- Tổng cộng mười người, đã dừng lại ở một cánh rừng xa ngoài một tầm tên bắn.

Chu Tứ Nương gật gật đầu thờ dài nói:

- Thắng Nam, bình thường ta nói trình độ tiến bộ của muội muội người cao hơn người, người bất phục bây giờ người tâm bình khí hòa rồi chứ?

Chu Thắng Nam bên trong bực bội, bên ngoài lại cười cười nói:

- Tiểu nhi muốn xem sự thật chứng minh.

Chu Tứ Nương lạnh lùng nói:

- Đợi lát, người có thể thấy được sự thật.

Chu Thắng Nam cười duyên nói:

- Nương, thật ra điều mà con nhận ra cũng giống như tiểu muội, tiểu nữ tử chẳng qua là cố ý nói như thế để chọc nương mầu một chút mà thôi.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>